

Pranašo ﷺ kompanionai:

Salman al Farisi

Abd-Allah ibn Abbas pranešė, kad Salman al Farisi jam papasakojo savo istoriją:

Aš buvau persas, vienas iš Isbhaan žmonių, iš Džei kaimo. Mano tėvas buvo kaimo vadovas ir aš jam buvau brangiausias iš visų Allah kūrinių. Jis tiek mane mylėjo, kad laikė mane uždaręs namuose, šalia ugnies, kaip kad mergaitės yra laikomos. Aš labai stengiausi išmokti magų religijos [zoroastrizmo] ir tapau ugnies prižiūrėtoju. Mano tėvas turėjo didelį sodą. Vieną dieną jis buvo užimtas statymu, todėl nusiuntė mane padaryti kai ką sode. Aš išėjau, bet pakeliui į sodą man teko praeiti pro krikščionių bažnyčią, iš kurios girdėjosi besimeldžiančiųjų balsai. Jų malda mane sužavėjo ir pasakiau: „Dėl Dievo, jų religija yra geresnė nei mūsų.“ Aš pasilikau pas juos iki saulėlydžio ir visai pamiršu apie tėvo sodą. Man paklausus, iš kur ši religija kilo, jie atsakė – iš Sirijos.

Tada aš grįžau atgal pas savo tėvą, kuris jau buvo išsiuntęs žmones manęs ieškoti. Man įėjus jis paklausė: „O, mano sūnau, kur tu buvai?“ Aš atsakiau: „O, mano tėve, pakeliui praėjau pro žmones, kurie meldėsi savo bažnyčioje ir aš buvau sužavėtas jų religijos. Todėl pasilikau pas juos iki saulėlydžio.“ Tėvas atsakęs, kad nėra nieko gero jų religijoje, mūsų protėvių religija yra geresnė nei jų. Tėvas labai dėl manęs išsigando ir uždėjo grandines man ant kojų, kad negalėčiau išeiti iš namų. Aš pranešiau krikščionims ir paprašiau jų man pranešti, kai pirkliai iš Sirijos atvyks ir kai jie ruošis keliauti namo. Kai aš apie tai sužinojau, nusimečiau grandines nuo kojų ir iškeliavau su jais į Siriją. Kai pasiekėme Siriją, jų paklausiau, kas yra geriausias žmogus jų religijoje. Jie liepė man eiti pas vyskupą bažnyčioje. Aš susiradau vyskupą ir jam pasakiau, kad man patinka ši religija ir aš norėčiau pasilikti pas jį, patarnauti bažnyčiai ir išmokti melstis. Šis sutikęs.

Taigi aš pasilikau pas jį, bet jis buvo blogas žmogus. Jis liepė kitiems aukoti bažnyčiai, bet daug iš tų pinigų pasilikdavo sau ir neduodavo vargšams. Taip jis susikrovė septynias skrynias aukso ir sidabro. Pradėjau jo nekęsti, kai tai pamačiau. Kai jis mirė ir krikščionys susirinko jo laidoti, aš viską jiems papasakojau ir parodžiau pilnas skrynias. Į jo vietą buvo paskirtas kitas žmogus. Aš niekada nemačiau žmogaus, kuris nesimeldė penkių kasdienių maldu, geresnio už jį. Jis vengė šio pasaulio ir siekė pomirtinio. Niekas nesistengė taip, kaip jis. Aš niekad nemylėjau nei vieno žmogaus labiau už jį. Tada, kai atėjo jo mirties valanda, jo paklausiau: „O, toks ir toks, aš buvau pas tave ir tave mylėjau, bet dabar Allah valia artinasi tavo paskutinioji, pas ką man eiti. Ką man toliau daryti.“ Jis atsakė: „O, mano sūnau, vardan Allah, aš nepažįstu nei vieno, kuris tikėtų tuo, kuo aš tikėjau. Žmonės yra pasmerkti, jie pakeitė ir nususuko nuo savo tikėjimo. Tėra vienas žmogus Mosule, todėl eik pas jį.“

Kai jis mirė ir buvo palaidotas, aš nukeliavau pas tą žmogų Mosule. Jam pasakiau: „Toks ir toks prieš mirdamas patarė čia ateiti, nes tu tiki tuo, kuo jis tikėjo.“ Taigi aš pasilikau pas jį. Jis buvo geras žmogus ir sekė tuo pačiu, kaip ir jo bendražygis. Bet atėjo ir jo mirties valanda. Prieš mirdamas jis man patarė eiti pas žmogų Nasajibyne. Šiam pasakiau savo istoriją ir pasilikau pas

jį, nes jis taip pat tikėjo tuo pačiu kaip ir pirmieji du. Prieš mirdamas jis man patarė eiti pas žmogų Amūrijoj.

Kai šis mirė, aš nuvykau pas tą žmogų Amūrijoj ir apsakiau savo istoriją. Aš pasilikau pas jį, nes jis tikėjo tuo pačiu, kaip ir jo kompanionai. Būdamas pas jį, įsigijau karvių bei avių, bet Allah valia priėjo ir jo mirties valanda. Paklausiau jo, pas ką man toliau eiti. Jis atsakė: “O, mano sūnau, aš nežinau nei vieno, kuris eitų mūsų keliu ir pas kurį galėčiau tave nusiųsti. Bet atėjo laikas, kada bus atsiūtas Abraomo religijos Pranašas. Jis pasirodys arabų žemėse ir migruos į žemę tarp juodų akmenų, tarp kurių augs palmės. Jo savybės nebus paslėptos: jis valgys iš to, kas duota kaip dovana, bet nelies to, kas duota kaip labdara. Tarp jo pečių bus Pranašo antspaudas.”

Tada jis mirė ir buvo palaidotas, o aš pasilikau toj vietovėj tiek, kiek Allah leido man pasilikti. Po kiek laiko paprašiau pirklių pasiimti mane kartu į arabų žemes, už tai jiems atidaviau savo karves ir avis. Šie sutiko, bet pakeliui mane apgavo ir pardavė mane žydui kaip vergą. Jam tarnaudamas pamačiau palmes ir tikėjausi, kad tai ir yra ta vieta, apie kurią kalbėjo mano kompanionas, bet nebuvo tikras. Po kiek laiko, šis mane pardavė savo pusbroliui iš Medinos. Allah valia, pamatęs Mediną iškart supratau, kad tai ir yra ta vieta.

Pasilikau Medinoje ir tuo metu Allah atsiuntė Pranašą صلی اللہ علیہ وسلم (*sallallahu aleihi wa salam – tebūnie jam Viešpaties palaima ir ramybė*), bet aš nieko apie jį negirdėjau, nes turėjau dirbti savo šeimnininkui. Kartą dirbau palmės viršūnėje, mano šeimnininkas sėdėjo apačioje, kai pas jį atėjo pusbrolis ir pranešė, kad žmonės renkasi pasveikinti atvykėlių iš Mekos ir, kad jie laiko jį Pranašu. Tai išgirdęs pradėjau stipriai drebėti. Nulipęs žemyn sušukau tam pusbroliui: „Ką tu sakai, ką tu sakai?“ Mano šeimnininkas supyko, man sudavė ir liepė grįžti prie darbo. Vakare nuėjau pas Allah Pasiuntinį (tebūnie jam taika ir ramybė) ir jam pasakiau: “Aš girdėjau, kad tu esi teisingas žmogus, bet tu ir tavo bendražygiai esat neturtingi. Štai aš norėjau duoti labdarą ir matau, kad tau tai praverstų labiau nei kam kitam.” Tada padaviau tai, ką turėjau atnešęs Pranašui (tebūnie jam taika ir ramybė), šis liepė savo kompanionams valgyti, bet pats susilaikė nuo valgymo. Pasakiau pats sau, tai pirmas ženklas.

Kitą kartą atėjau pas Allah Pranašą صلی اللہ علیہ وسلم ir atnešiau jam dovaną sakydamas: “Matau, kad tu nevalgai iš to, kas duota kaip labdara, todėl štai dovana, kuria noriu tave pagerbti.” Pranašas (tebūnie jam taika ir ramybė) valgė ir davė savo bendražygiams. Tai buvo antras ženklas. Kitą kartą atėjau kai Pranašas صلی اللہ علیہ وسلم dayvavo kompaniono laidotuvėse. Pasveikinau jį ir užėjau iš nugaros, norėdamas surasti antspaudą. Kai Allah Pasiuntinys صلی اللہ علیہ وسلم tai pamatė, jis suprato, kad ieškau ženklo, todėl leido savo rūbui nukristi nuo pečių, aš pamačiau antspaudą ir jį atpažinau. Verkdamas apkabinau Pranašą صلی اللہ علیہ وسلم ir papasakoju savo istoriją taip, kad pasakoji tai tau, o Ibn Abbaas.

Deja, Salmaan teko praleisti Badr bei Uhud mūšius, nes jis turėjo dirbti savo šeimnininkui. Jis pasakoja toliau, kad Allah Pranašas صلی اللہ علیہ وسلم jam liepęs sudaryti išpirkos kontraktą. Taigi šeimnininkas jam liepęs pasodinti 300 palmių ir sumokėti keturiasdešimt aukso vienetų. Pranašo صلی اللہ علیہ وسلم kompanionai padėję surinkti palmių sodinukus, o Pranašas (tebūnie jam taika ir ramybė) savo palaiminta ranka juos pasodino. Ir visi iš jų prigijo. Tačiau dar liko piniginė dalis. Vienas iš kompanionų atnešė Pranašui صلی اللہ علیہ وسلم kiaušinio dydžio aukso gabalą. Šis pasakęs: “O Salmaan, imk šitą gabalą ir sumokėk, kas tau priklauso.” Bet aš atsakiau: „Kaip aš galiu sumokėti visą sumą, o

Allah Paiuntiny?“ Šis pasakęs: „Imk jį ir Allah padės tau sumokėti, tai kas priklauso.“ Taigi aš paėmiau ir pasvėriau tą gabalą ir dėka To, Kurio rankose yra Salmaan siela, tai buvo lygiai keturiasdešimt vienetų. Taip aš buvau išlaisvintas ir nuo tada nepraleidau nei vieno svarbaus įvykio kartu su Pranašu ﷺ.

Vertė Giedrė